

Jack Flor

# NA JARČINĚ VYHLÍDCE





J a c k F l o r

# NA JARČINĚ VYHLÍDCE

SBÍRKA LOVECKÝCH FEUILLETONŮ

OBRÁZKY NAKRESLIL  
JAN PAROUBEK



JONATHAN LIVINGSTON



Na důkaz vysoké úcty  
připisuji tuto knihu milostivé paní  
*J a r ě K r a l o v c o v é ,*  
choti velkostatkáře a továrníka  
v Domažlicích.

AUTOR

Tato kniha mohla vyjít díky obětavosti  
Hany Hoffmannové ze Stanětic.

Copyright © Jack Flor, heirs, 1934, 2017

Illustrations © Jan Paroubek, 1934, 2017

ISBN 978-80-7551-111-9

# NA JARČINĚ VYHLÍDCE

Uveřejněno v *Poslu od Čerchova* 21. října 1933.

Podzimní jitro. Slunce po hodinovém boji přemáhá líně se převalující mlhy v údolí, jichž část ale zůstává dále nad krajem, dávajíc mu zamžený a namodralý nádech.

Na toto poloviční vítězství slunce čekají lovci, kteří svoji střeleckou vášeň vybíjejí na ulekaných koroptvích. Jejich úlovky, zavěšené na řemínkách za tenký krček, bezživotně klátí tělem do taktu chůze spěchajících lovců. Jejich psi, jimž z psího já ponechal myslivec jen jejich bytí a čich, dává jim náhradou výživu a žádaje bezpodmínečně poslušnost, již ani necítí tohoto vasalství a vesele křížují cestu svých živitelů, prozrazující jim úkryt hledaných koroptví, kterým v této době přepeřování působí let obtíže.

Vysoko nad krajem táhnou vrány. Jejich černá těla se skoro ztrácejí v zamžené obloze, ale jejich krákoravé nadávky lovcům, kteří jim v létě zmenšili rodinu o několik nepozorných členů, jest slyšeti velmi daleko. Opatrně se tito poslové zimy a hladu, neštěstí a smrti vyhýbají rolníku, který pod horami oře kamenité pole, maje k tomu nebezpečného pomocníka, jehož brokové hlavně, poskakující na neklidném pluhu, chvílemi svítí studeně do dálek.

Slabý vítr čechrá zaschlé a zaprášené traviny na vysokých mezích, jež letošního podzimu oživly nespočetným množstvím hrabošů, kteří sem přivandrovali za potravou ze zoraných polí. Jejich stálý neklid a boje usedlíků s přivandrovalci, velmi podobný starostem Evropy kromě Německa, vyhánějí odtud zajíce, kteří zaléhají do klidných oranic. Nad těmito mezemi třepotá se párek poštolek. Chvillemi mihnou se vzduchem, a tu vždy odchází některý z hrabošů, jehož narození bylo pro rolníka nepříjemným omylem.

Po opuštěné cestě klusá ostře devět jezdců. Supění koní, z nichž dva nesou i dámy, a cvakot podkov vyrušuje na stráni U lip několik kluků, kteří místo aby spěchajícím rodičům pomohli brambory kopati, raději si je pekou v ohničku. Prudce povstávají a ukazujíce rukama na mihotající se kavalkádu, křičí co mohou: „Hitler jede, Hitler jede!“ Jejich křik narovnává polekané rodiče, ale kluci je již uklidňují jásavým smíchem.

Jezdce již pohltil les Škaniva, kde po obou stranách rozjeté cesty připomínají staré mohyly jezdcům jejich jepicí život. Mnohé z nich jsou rozkopány, s propadlými vrcholy, kde teď zajíci si opravují pelech, které obrůstá zakřiknutá borůvka. Kořeny nejbližších borovic bortí jejich dílo, jehož počátek zkázy vyvolal zvědavý člověk a dokončí zimomřiví lidé, kteří budou vykopávat pařezy těchto borovic.



S blížícím se večerem ustávají sériové rány střelců a začínají se ozývat jiné — jednotlivé. Jsou to zákeřné rány večerního čekání. Bohužel, jen malé procento z nich jsou rány myslivecky odůvodněné. Většina z nich jsou nemyslivecké a nezákonné. Nemyslivecké jsou ty, které berou malým zajíčkům mámy, a takové, které v jednom těle zabíjejí více životů.

Nezákonné rány dokazuje přílet tetřívčí slípky s dvěma nevybarvenými kohoutky, kteří zapadli na hraniční průsek Pod příkopy. Polekaní kohoutci tiše kvokají, volajíce na pomoc a radu mámu, která zapadla nedaleko jich do trávy. Nedožívají odpovědi a proto se k ní plíží, aby uviděli poslední boj se smrtí. Chvilí ji bezradně pozorují s nataženými krky, pak hlučně vytahují a zapadají na okrajové smrky, odkud oba vzrušeně se dívají na nehybnou matku. Šero již milosrdně zacloňuje tento jednoduchý lesní pohřeb, o jehož kremaci se postará slídívá liška. Zdá se, že je na úsvitu poušť, horší té, která lidstvo předcházela.

Na Jarčině vyhlídce, která se vyvyšuje na severní zalesněné stráni nad Prudicemi, není již viděti bílý kříž, který za dne hlásá do okolí nesmrtelnost jeho lásky a odpuštění. Celý rod sov obletuje tuto novou věc, která dráždí jejich zvědavost. Neslyšně veslují kolem, provádějíce akrobacii, již není rovno, neboť nezná ani hukotu motorů, ani havárie. Starý ježek, který po celodenním spánku řádně vyhladoval, hledá v kamení

u paty kříže zalezlé brouky; dovedně je vytahuje ze země, která kameny váže. Nebojí se hravých sov, ale zneklidňuje ho pach člověka, jež k němu přináší slabý vánek. Zanechává proto hledání potravy, staví se na zadní běhy a vystrkuje chlupatou, bodlinami nechráněnou hlavu do výše. Frkavě ssaje do sebe vzduch. Jeho dobrý čich teď přesvědčil rozum o přítomnosti člověka, proti kterému jedinému ho nechrání jeho bodliny. Proto prchá od kříže a mizí v bujném kapradí pod skalou.

Jest to místo v této době jen pro ty jednotlivce, jichž křišťálově čisté svědomí jest hlavní podstatou života. Není to místo zapomnění pro ty, jichž životní cesta byla uhlazena cizími slzami. Pro ty jsou jiné konečné stanice velkoměsta, kde vítají úsměvy žen a tajemné přitímí, kde humor směje se slzami, které byly připraveny pro doprovod k poslední zpovědi, kde nenasytné žaludky lidí, z nichž většina má na srdci zlaté trhliny, jsou podpláceny humry a drahými víny — zatím co poctivost za dveřmi pláče hladem — kde odvážná dobrodružství gangsterů, často krví lemovaná, jsou vědomě oceňována jako rekordy lidské odvahy, která se nezastavuje ani před čtvrcením těl bližních —

Poslední výstřel člověka-žrouta zasvítil do tmy. Vydávání blížícího se psa, který pronásleduje chybeného zajíce, odhánění od kříže sovy a ode mne trudné myšlenky, které tento kamenný symbol jeho osamoceným návštěvníkům vsugeruje.

# ODPLATA

Uveřejněno v *Poslu od Čerchova* 18. března 1933.

Černé obrysy zalesněných hor, které ponuře se rýsují v lednových večerech těm, kteří doufají, že jednou procházkou v roce si svůj život prodlouží o tolik, že bláhově sní o tříčlené číslici — nejsou tak života prosty, jak by se z jejich ticha mohlo usuzovati. I tam s nastávající nocí počíná kvasiti život, přes to, že miliony živých členů lesa spí dlouhý zimní spánek, který jim mnozí lidé v nezdravém životním spěchu tak závidí. Jest to hlad, který v tuto dobu vyhání zvěř z houštin, a jest to láska, která je oživuje.

\* \* \*

V hustém smrkovém porostu, jehož korunami pronikalo místy modravé měsíční světlo na zasněženou a kamenitou půdu a na jehož nejvyšším místě jsou prostorné liščí nory, čárovala liška. Zastavovala se často u nápadných kamenů a stromů, aby tam zanechala navštívenku pro lišáky, kteří se stali pojednou největší její touhou. Nepokusila se ani o polapení zajíce, jehož přítomnost hlásil její výborový čich. Roztřásla se ale nedočkavě, když předmět její

touhy — lišák — mihl se přes průsek. Se skloněnou mordou sledoval její stopy. Nebyla by ale ženského rodu, aby kličkou nezměnila směr. A zde — och, jak jí radostí srdce poskočilo — setkala se s jiným statným lišákem. Zvedla oháňku kolmo do výše a zpomalila běh. Lišák, jehož jeden slech byl natržen, sledoval ji těsně, při čemž jeho tlapy zapadaly tak přesně do stop jeho milenky, že nejzkušenější stopař by nezjistil, že zde prošly lišky dvě. Náhle se zastavil. Zvěřil soka, který se po jejich stopách přibližoval. Zastavila se i ona, aby uzřela zápasící již lišáky. Sníh odletoval s místa zápasu. Zlověstné vrčení a cvakání dokonalých chrupů bylo pro ni rajskou hudbou. Přiblížila se, aby vychutnala s rozkoší, čím ji příroda jednou v roce obšťastňuje. S rozšířenými světly vdechovala pach čerstvé barvy, jejíž roztráštěné kapky s bojujících lišáků dolétaly až k ní a třísnily její svatební šat. Ten, který přišel pozdě, s kňučením odskočil zpět. Kulhaje ustoupil silnějšímu soku a štěkaje svoji zlobu k měsíci zpovzdálí je sledoval.

Liška teď spěchala k norám, neboť vášeň, vybičovaná zápasem o ni, hrozila ji zadusiti. U vchodu se ale zastavila. Vzduch byl zde prosycen výpary bručouna-jezevce, který dole, v prostorném kotli, v jeho mechovitých peřinách přespává nenáviděnou zimu. Rozmrzele couvla zpět. Bála se jeho chrupu, který prý dovede rozdrtni i ostré výčnělky

skal, které mu v noře překážejí. Ne tak ale její rozvášněný milenec. Zlostně zavrčel a zmizel v noře. Ona, hrdá na jeho odvalu, zvědavě jej následovala —

V nejhlubším kotli rozsáhlé nory se rozpoutala bouře. Ve spoustě vířícího mechu chňapala a válela se tři těla, zatím co rozedraný a odmítnutý milenec seděl u vchodu a skolil\*) k měsíci žádost o pomstu a prosbu o jinou milenkou. Jeho nárek přerušil jezevec vyvalivši se z nory. Zlověstně zabručel na odmítnutého seladona a kolébavým během se vzdaloval, aby si okupoval jinou, klidnější noru, jsa bohatší o novou životní zkušenost: Síla odpůrce, kterého vede do boje láska, je trojnásobná.

Tou dobou dole v noře — jejíž pískovité stěny žíznivě pily rudé skvrny, v ovzduší přesyceném výpary zápasících těl — spojila se dvě liščí těla, aby dala vznik nové generaci, jejíž členové budou nejdrsnějšími krvežíznivci. Běda revíru, ve kterém počnou v následujícím roce prováděti svoji praxi.

Druhého dne stanul u těchto nor hajný. Přivedly ho sem stopy prchajícího jezevce, které svojí nepravidelností a rubínovým zbarvením prozrazovaly noční boj. Tušil, co si zde na sněhu přečetl. V několika kruzích obešel nory, aby zjistil, že žádný z těch nevítaných hostů v noře nezůstal. Vrátiv se

---

\*) štěkal

k noře, obdivoval zde ve spleti stop ony, které ho upoutaly svojí velikostí. „Jen abys mně zde nezůstal,“ zahučel.

A zůstal —

Dokazovaly to zahrabané zbytky z jeho bohatých hostin až na druhé straně rozsáhlého hájemství. Zle řádl tento vyspělý lišák. Snad nahrazoval tělesné síly, které v oné svatební noci ztratil. Našel zde i dosti divokých králíků, jimž dával před zajíci přednost. Pro změnu pochutnal si často i na bažantu, opatrně se vyhýbaje jak otráveným návnadám, tak i těm vna-didlům, která svojí umělostí prozrazovala přítomnost želez. Vyhýbal se jim již proto, že požadoval obět živou, s teplou barvou, která tak příjemně rozechřává jeho stárnoucí svalstvo, a že lov byl jemu nutným požítkem.

Jak hajný dříve nenáviděl zimní mlhy, tak je teď vítal rád. „Přinesou sníh a já vystopuji toho lupiče.“ Ale již únor končil svoji vládu, jehnědy lísek na jižních stránách pasek se již milostně protahovaly, a vytoužený sníh nepřicházel. „A již nepříjde,“ řekl si jednoho dne usouzený hajný a vyzpovídal se starému revírníkovi, jenž ho potěšil nadějí.

Nedlouho nato byla jasná noc. Měsíc maloval na ztvrdlém sněhu, který se slunci bránil na malé pasece, jež se dívala k severu, podivné kresby, které dovedou bázlivé srdce přivést do největší výkonnosti. Do léčivého ticha, které je ale

trestem pro ony pány přírody, jichž svědomí je zatíženo vědomými nespravedlivostmi, zazněl rušivě nářek rdoušeného zajíce. Vyvěral z malé skupinky smrkového náletu na pasece, třásl se studenou nocí a zanikal bez ozvěny. Několik kusů srnčí zvěře, které si nedaleko vybíraly z odumřelých žlutých travin, s nichž dovedou svými běhy tak dovedně odstraniti sněh, polekaně zvedlo palice. Zvědavost je ještě držela v zajetí, když se zoufalý nářek zajíce opakoval. Pojednou od šera vysokého lesa odlepil se stín lišky. Neslyšně, s elegancí — jíž, kdo viděl, nezapomíná — blížila se k oné skupině smrčků. Nedaleko nich se bezradně zastavila. Teď ji něco odhodilo a ticho únorové noci rozryl výstřel. Nežli vzdálené kopce vrátily jeho ozvěnu, stál u ní již starý lesní. „Je to on,“ zašeptal do smrtelného chrapotu oklamaneho lišáka, nevšímaje si křiku sovy, té noční klepny, která s okrajového smrku volala do světa tuto velkou novinu.

# VYDĚDĚNEC

Uveřejněno v *Poslu od Čerchova* 30. září 1933.

Byl jím u srnčí zvěře kdyňské honitby srnec, šesterák o třech běžích. Byl to starý srnec, jak dokazovala bílá palice se silným, perlovitým paroží. Dokud byl v této honitbě malý stav srnčí zvěře, byl jeho život snesitelný. Tehdy ovládal bez boje nově zalesněná pole, jejichž půda poskytovala dobrou pastvu a smrková kultura dobrý kryt.

Letošního roku ale musel opustit toto stanoviště. Bránil se sice novému vetřelci, který — ač mnohem mladší — když zjistil, že jeho sokovi chybí zadní běh v kolenním kloubu, byl proti němu tak odvážně drzý, že invalida prchal z míst, která teď, když je opouštěl, zdála se mu rájem. Opustila ho i stará srna a zůstala s vítězem, neboť tomuto pohlaví vždy imponuje brutální síla. Sám a sám toulal se teď s místa na místo, hledaje houštinu, kde by zakotvil. Všude ale byl vyháněn domácimi srnci. I nezkušení špičáci troufali si na něj zaútočiti.

Konečně zůstal v úzké houštině, lesníky nazývané násek. Bylo to jediné místo, odkud nebyl vyháněn silnějšími jedinci jeho rodu, ale zato často vyrušován lidmi, kteří se toulali kolem cesty, jež násek dělila. Zprvu vždy polekán opouštěl



tento násek a vzdaloval se, aby se za večera zase nedobrovolně vrátil. Když tato vyrušování byla bez nebezpečí, stal se klidnějším a v napiatém očekávání nechal na nepatrnou vzdálenost rušitele přejíti, aniž by se vyzvedl. Možná, že dbal jíž i domluv svých stárnoucích kloubů a zmrzačeného běhu.

Neradostně pro něj mýjely jarní dni roku 1933. Leže na vyvýšeném místě a přežvykuje potravu, vzpomínal teď často dob, kdy neomezeně vládl největší houštině, pod níž na pasece, kde byl přebytek dobrých travin, vyzývavě odíral paroží kůru jeřábů a přerostlých borovic, neobávaje se ani bojovného srnce škůdníka s vysokým, ostrým paroží bez výsad. Konec této vlády přišel nečekaně, jako každé zlo, za květnového večera před třemi lety. Tehdy koule střelce, roztrášeného horečkou před jeho majestátní postavou, minula se cíle a rozdrtila jeho zadní běh. Od toho večera již nevládl svým úsekem. Ač ztravován horečkou, vyvolanou ztrátou barvy, a bolestí, dobrovolně se vzdaloval do ústraní, znače svoji těžkou cestu úlomky kostí a barvou, jíž ostré, vysoké traviny otvíraly dokonale cestu. Daleko od houštiny zalehl v tyčkovině do hluboké odvodňovací stoky, travou zarostlé, prose snivě šeptající potůček, aby převzal úlohu ranhojiče. On jediný viděl utrpení šesteráka, které právě tím, že bylo němé, bylo veliké. On jediný viděl netrpělivě šesteráka hledající lidi, kteří však nacházeli jen tříšť jeho kostí. V těch

dnech šesterák nevnímal již ani prostředí, ani času, a zdálo se, že léčivá síla křišťálové vody jest zde bezmocná.

Nic netrvá věčně. Ať je to i radost, kterou život tolik neplytvá jako s jejím protikladem v tisíci proměnách, kterými častuje veškeré tvorstvo, nevyjímaje ani již se uzdravujícího šesteráka. Jeho tělo se stařecky nahrbilo a roztráštěný běh ponechal za odměnu vodám lesního potoka.

Bez ohlušujících fanfár blížil se měsíc srpen roku 1933 a s ním srnčí říje.

Srnčí říje...! Kolik šíleně radostných chvil dává silným a odvázným srcům! Kolik ale tragiky přináší mladým srcům, kteří, ač nejvášnivější milovníci, mohou se srnčích orgií lásky účastniti pouze jako diváci kdesi v ústraní. Odvaží-li se přece některý z nich křížiti cestu svatebním závodům, při kterých čiplenky náříkavě pískají, bojíce se — dosud nezkušené — těch senilních starců, kteří pokryti pěnou, vzbuzují v nich hrůzu, bývá zle bit. Není zde zákonů, které by byly vytvořeny pro ty slabé, jest zde jen beztrestná síla a odvaha.

Říje starých srn není již tak bouřlivá. Zde v pomalém běhu srnci, ti krásní kavalíři, domlouvají zneklidněným srnám, že ani jim nevede se lépe, a prosí o vyslyšení. Zahraje-li si některá z nich přece na čiplenku, není v jejím nářku úzkost, nýbrž nedočkavost. Žárlivá sobeckost starých bojovných srců

poutá volnost všech roztoužených milenek ve svém okrsku někdy tak dokonale, že mnohé z nich zůstávají neplodné. V pozdější době říje využítkovávají mladí srnci vyčerpanost starých pánů a potulující se kolem jejich harému, vypalují jim za zády rybník.

Zranění šesteráka neubralo z jeho srpnové vášně. Proto když za tichých dnů a večerů šla kolem jeho houštinky volající láska, vždy prudce vybíhal z úkrytu a kulhavě následoval milence. Byl již zvyklý skromnosti a žebрал jen o paběrky lásky, nic se nehorše nad tím, že bude z posledních. Vždy ale vracel se zpět jako odmítnutý a potrestaný obtěžovatel a jistě ani netušil, že mnohá z ran, které plnily jeho tělo, byla od jeho synů. Byl odehnán i slabými srnci, kteří za zády starých unavených srenců obšťastňovali jejich milenky.

Když uznal zbytečnost svých výletů, nenásledoval již žebrácky pádící milence. S okraje náseku sledoval je krásnými světlými, která jako dva černé uhlíky ostře vynikala na jeho bělavé palici, a nedotknuv se chutných travin, které u jeho běhů se nabízely, stál nehnutě dlouhé minuty. Roztroušené osiky nedaleko něho šelestily teskné písně o věčném pokání, ke kterému jsou prý odsouzeny za to, že poskytly poslední útulek jednomu z nepodařených sluhů Páně.

Starý zlomyslný soják, který zde zaučoval k těžkému životu svoji neklidnou rodinu, znal jeho chorobu. Dovedně

napodobil pískání roztoužené srny a vodil šesteráka jako dobrý hypnotisér nejneshůdnějšími částmi lesa, aby se mu vždy nakonec chechtavě vysmál.

Srnčí říje již končila, ale šesterák hrál sojkám dosud roli lesního šaška. Jednoho večera, kdy vzduch byl pročištěn bouří, vzdalující se do nitra Čech, zdálo se mu, že předmětu jeho touhy lze přece dosáhnouti. Potvrzovalo to tiché, nevzdalující se volání srny, z něhož vycítil stesk, který šířal i jeho. Rozvážně, aby se nestal zase terčem zlomyslných sojek, vyšel z houštiny. Palici sklonil k zemi, aby vyhledal stopy opuštěné milenky, a pomalu se přibližoval k místu, odkud zvuk přicházel.

Tu náhle ho srazil k zemi silný úder mezi lopatky. Chtěl rychle vstáti, ale zvrátil se zpět. Ještě uslyšel výstřel, který si v okolí vynutil hluboké ticho. Naposled zvedl palici směrem k západu, kde prosvitovala mezi stromy poslední záře toho dne a jeho dne posledního —

Jediný svědek — starý soják — se teď vzpamatoval a s polekaným křikem odváděl rodinu z míst, kde ho v mechu strašila nehybná, třínohá, zrzavá skvrna —

# NEVIDÍM KONCE

Uveřejněno v *Poslu od Čerchova* 18. listopadu 1933.

Letošní podziměk vyniká krutou zvláštností. Nevěříte...?

Podějte mně tedy ruku a já vás povedu.

Jste v dobře zazvěřené honitbě. Jsou zde ještě nerušená hejna koroptví, která šťastně ušla honu, i těžkopádní bažanti, jichž krásu podzimní slunce ještě zvyšuje. Nejsou zde vzácnosti ani králíci, kteří neustálým rejdním znepokojují slušný stav zajíců.

Šachovnice úzkostlivě obdělávaných polí se místy zelená novým obilím. Louky již šednou...

Vcházíme na nezorané pole, kde podle rozvrhu hospodáře měl býti jetel. Není tu ale — dle rozhodnutí přírody. Letošní vykonavatelé její vůle — sucho a hraboši — provedli její příkaz dokonale. Je zde jen zčernalé strniště s troškou jitrocele, kterým hraboši pohrdají. A ještě něco... Dostatek volně rozhozené, otrávené pšenice, nejvíce při obou mezích. Vedle několika mrtvých hrabošů, kteří již snad neměli v přeplněných katakombách místa, vidíte zde roztroušené mrtvé hejno koroptví. Jejich krásná očka, která ještě včera hledala semena ohnice, již je zde dostatek, mají skelný pohled.

Leží porůznu, jak je smrt překvapila, neprotestující proti sousedství oplzlých hrabošů. Jen stará slípka ještě se před vámi namáhá vzlétnouti. Věnovala asi více času hlídce nežli potravě; proto její odchod bude delší —

Věřím, že to neradi vidíte.

Půjdeme proto lesem. Odtud ze stínu okrajových smrků, jichž mocné větve brání slunečním paprskům v přístupu ke kmenu, kde by vyvolaly spálu kůry, vidíte daleko do zvláště krásného kraje. Památky české slávy rýsují se na horizontu i těsně před vámi. Nehleďte na cestu, kde na dosah ruky leží mrtvá poštolka a sova. Sem pohleďte! Nesporně krásný kraj! Staré hlavy Rýzmborku a Příkopů žloutnou a pelichají. Brzo zůstane jen tmavá spleť holých suků, aby vichrům, které se rodí kdesi u Islandu, dodala skučivého doprovodu. Jen místa porostlá smrkem nedoznávají změn, nejvýše se tam červená chorý strom, na němž se zaučují mladé žluvy.

Z vesnice k nám přináší tichý den rozčilené hlasy. Nechutný spor. Otrávené husy na jedné — otrávení holubi na druhé straně.

Zlato jeseň nemá konkurenta ani v pařížských výstavních salonech.

Slyšíte nedaleké výstřely. Jásavě je okolní vrchy opakují a předávají do dálků, kde zmírají. Nemohou soutěžit s těmi, které

se sem prodírají od nespokojeného souseda, nerespektujícíce ani říšských hranic.

Na poli, přes které kráčíme k lesní školce, jsou nápadny bílou barvou, která jinde bývá symbolem nevinnosti, otrávené řízky řepy. Dle velikosti chrupu hodujících poznáte, že zde měl poslední večeri zajíc nebo srnčí zvěř. U souseda vidíte poházené hrušky. Pozor...! Ty nejsou k uhašení žízně, která vás trápí! Prudce odvolávám Sylvu, která se před námi čímsi zabývá. Otvírám jí mordu a vyjímám kousek salámu s bělavým povrchem.

Proč jste tak ustrašení...?

Nekráčíme přece krajem necivilisovaných Indiánů, kteří všechny cesty k své vesnici uzavírají podobnými pozornostmi. Jsme v jádru Evropy, která zpívá nejkrásnější písně o humanitě a socialismu v nejvyšších tóninách. Proto jen dále a beze strachu.

Vcházíme do lesní školky, kde vyhublý člověk cosi kutí v hromadě kompostu. Nenechává se vyrušovati naším příchodem, jen nepřítomnými očima po nás mžourá. Do vyhrabané jámy ukládá s vážností hladového hrobníka zajíce, jichž srst, barvou nepotřísněná, odůvodňuje tento nezvyklý pohřeb. „Patnáct,“ zabručel, když zmizel poslední v otvoru. Sylva přináší s velikou radostí bažanta, kterého našla na pokraji lesa.